

ת"פ 2101/10/19 - מדינת ישראל נגד דניאל כיוף

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 2101-10-19 מדינת ישראל נ' כיוף

בפני
בעניין: כבוד השופט עמי קובו
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דניאל כיוף

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד איריס פיקר

ב"כ הנאשם: עו"ד תמי אולמן

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירה של **החזקת נשק** שלא כדין, לפי סעיף 144(א) בחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. על פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום **15.9.19 בשעה 21:00 הנאשם הגיע ברכבו למחסום תאנים סמוך לעיר טייבה כשעמו ברכב אשתו ושני ילדיו הקטנים. בחיפוש שנערך ברכב על ידי המאבטחים נמצא כי הנאשם החזיק ברכבו רובה חצי אוטומטי מסוג SAVAGE כשהוא עטוף בבד ומוסלק מתחת למושב האחורי ברכב.**

3. הצדדים הגיעו להסדר טיעון, לפיו הנאשם הודה והורשע בכתב האישום המתוקן והופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן. עוד הוסכם כי המאשימה תטען לעונש ראוי של 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס וההגנה תהא חופשיה בטיעוניה.

תסקירי שירות המבחן

4. על פי תסקירי שירות המבחן, הנאשם כבן 41 נשוי ואב לשני ילדים צעירים. סיים 12 שנות לימוד ושרת **שירות צבאי מלא כצלף**. לפני כ-5 שנים אמו מתה ממחלה. בשנת 2014 נפצע בתאונת דרכים שבעקבותיה עבר תהליך שיקום ממושך. עד היום סובל מכאבים בגבו ומטופל תרופתית. בנוסף מטופל בטיפול תרופתי נפשי על רקע אבחון כלוקה בהפרעה רגשית אורגנית שבאה לידי ביטוי בקושי לווסת דחפים תוקפניים. עברו הפלילי כולל הרשעה יחידה משנת 2005 בגין נהיגה ללא רישיון. בעת הליך המעצר התרשם שירות המבחן שלאורך השנים התקשה הנאשם להתמודד באופן מקדם עם משברים הקשורים לשירותו הצבאי ולמות אמו והוא מקיים קשרים שוליים מתקופת שירותו הצבאי. שירות המבחן התרשם שהנאשם נקט בגישה קורבנית ומצמצמת סביב הנסיבות שהובילו למעצרו ונקט במגמת

הסתרה בנוגע לחייו וסביבת נסיבות מעצרו. ביחסו לעבירה מסר הנאשם כי נסע עם אשתו וילדיו לבית חברו המתגורר בשטחי הרשות הפלסטינית והם הותירו את הרכב פתוח בעת שיצאו ממנו. לדבריו הופתע מהמצאות הנשק ברכבו והוא משער שהנשק הושלך ברכבו על ידי מכרים שביקשו להתנכל לו בשל שירותו הצבאי בתפקיד קרבי. הנאשם סירב לשתף אודות קשריו החברתיים, ולא ביטא נכונות להשתלב בטיפול כיוון שלתפיסתו אינו אחראי לנשק שנמצא ברכבו.

בסיכום התרשם שירות המבחן שלאורך השנים האחרונות הנאשם חווה משברים קשיים ביניהם מות אמו ופציעתו הקשה בתאונת דרכים בגינה סובל מקשיים פיזיים ורגשיים. למרות זאת הצליח לשמור על רצף תעסוקתי. שירות המבחן התרשם שהנאשם קיים קשרים חברתיים עם גורמים שוליים המתגוררים בשטחי הרשות הפלסטינית, אך הנאשם סירב להרחיב על קשריו אלה והשלכותיהם על חייו. ביחסו לעבירה ביטא עמדה קורבנית וטען שלא היה מודע לקיומו של הנשק ברכבו ולאור עמדה זו הוא התקשה לקחת אחריות לביצוע העבירה. כגורמי סיכון להישנות ביצוע עבירות מנה שירות המבחן את הקשרים החברתיים שמנהל עם גורמים שוליים, היותו חסר כלים להתמודדות מול מצבי סיכון, קשייו בנטילת אחריות לביצוע העבירה, גישתו הקורבנית וקשייו להכיר במורכבות מצבו. כגורמי סיכוי לשיקום מנה שירות המבחן את תפקודו התקין והמסתגל לאורך השנים בתחום התעסוקה. לאור האמור שירות המבחן התרשם מקיומו של סיכון להישנות ביצוע עבירות דומות בעתיד ונמנע מהמלצה טיפולית בעניינו.

בתסקיר המשלים ציין שירות המבחן כי התקיימה עם הנאשם פגישה נוספת במהלכה שינה את עמדתו וטען כי הוא מודה בביצוע העבירה ולוקח אחריות על מעשיו. עוד מסר כי לאורך השנים עסק בתחביב של קליעה בנשק, כאשר בשנות ילדותו גדל בבית בו נהגו להחזיק ברובה אוויר, עמו ביצע קליעה למטרה. לדבריו כאשר שהה בעיר ג'נין בבית חברו, קיבל מהחבר את הנשק במתנה, והוא נטל אותו כדי לממש את תחביבו בקליעה בנשק. מסר שהוא חבר במועדון קליעה במסגרתו מחזיק בתג קולע ועוסק בתחביב זה באופן חוקי. הנאשם הוסיף כי לאחר ביצוע העבירה פנה באופן עצמאי לטיפול פסיכולוגי קצר מועד במסגרתו הבין שהוא יכול להמשיך לעסוק בתחביב זה בלי לעבור על החוק. כיום הוא שולל נזקקות טיפולית כלשהי. שירות המבחן הבין את השינוי בעמדתו של הנאשם על רקע חששו מפני תוצאות ההליך המשפטי ושב ונמנע מהמלצה שיקומית בעניינו.

ראיות לעונש

5. אסופת מסמכים בנוגע לתאונת דרכים שעבר הנאשם (נ/1) - אישור זכאות לקצבת נכות מטעם הביטוח הלאומי מיום 2.7.19 למשך שנה בשיעור של 62%; סיכום ביקור במרפאת כאב מיום 2.1.20 ממנו עולה שהנאשם היה מעורב בשנת 2014 בתאונת דרכים עם פגיעה רב מערכתית והיה מורדם ומונשם למשך חודש. עבר תהליך שיקום במשך 8 חודשים, נמצא במעקב פסיכיאטרי עקב בעיות הסתגלות ותסמונת פוסט טראומטית. מטופל תרופתית. הומלץ על המשך טיפול תרופתי, ייעוץ אורתופדי וניוירולוגי. צוין בסיכום שהנאשם לא מגיב לטיפולים, ממשיך לסבול מירידה באיכות החיים, בתיאבון ובשינה. הומלץ על טיפול בקנאביס רפואי; מסיכום ביקור פסיכיאטרי מיום 16.12.19 עולה כי נמצא במעקב, מגיע פעם במספר חודשים, מתלונן על חוסר סבלנות, עצבנות, התפרצויות זעם, קושי לשאת רעש, סובל מכאבי ראש וגב. שולל אלימות פיזית כלפי אחרים, הפרעות שינה, מצב רוח ירוד, הסתגרות וחוסר הנאה. הוחלט להוסיף לטיפול התרופתי.

6. צילום של כרטיס חבר מועדון במועדון "אירסופט ספורט אתגרי".

7. מר וג'יה כיוף (דודו של הנאשם) - ראש המכון הערבי לדמוקרטיה, היה ראש מועצת עוספיה עד לפני כשנתיים והיה ראש הפורום של ראשי הרשויות הדרוזיות וכן איש חינוך ומפקח ארצי. מכיר את הנאשם מיום היוולדו. אביו

של הנאשם הוא אימאם. המקרה הזה גרם לזעזוע במשפחה. הנאשם הוא אדם עובד ואב לשני ילדים, וצפוי לעבור לביתו החדש עם אשתו וילדיו בימים אלה. העד לקח על עצמו להחזיר את הנאשם למסלול, מבקר אותו מספר פעמים בשבוע, ולקח עליו אחריות אישית. רואים את המעשה של הנאשם בחומרה.

8. מר כמאל חמדאן - איש דת, מתגורר בעוספיה וחבר המועצה הדתית הדרוזית העליונה. העד שירת בצבא, בשירות בתי הסוהר ובשירות מילואים. אינו מצליח להבין כיצד הנאשם ביצע את העבירה, לאור הבית שבו הוא גדל וחונך. זהו מעשה לא מקובל. הנאשם עבר הליך שיקום בבית, חזר למוטב והשתקם. שוחח עמו ושמע ממנו שהוא מביע חרטה על מעשיו.

9. מר כיוף נזיה (אביו של הנאשם) - האימאם של עוספיה, ואחראי על בית התפילה המרכזי במקום. עוסק כמגשר, מפיץ בין משפחות. מאוד כועס על הנאשם, מאוכזב ממנו ומתבייש במעשיו. הנאשם מאוד ממושמע בבית. מודה לבית המשפט על כך שהנאשם שוחרר ממעצר לבית המשפחה. זו הייתה הזדמנות שנוצלה לשוחח עמו יומם ולילה כדי להחזירו למוטב למען משפחתו ולמען המדינה.

טיעוני הצדדים

10. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד איריס פיקר, הערך החברתי שנפגע הוא ההגנה על ביטחון הציבור. החזקת נשק חם מסוג רובה חצי אוטומטי יוצרת סיכון שהנשק יגיע בסופו של דבר לגורמים אשר יעשו בו שימוש למטרות פסולות, לרבות פגיעה בגוף או בנפש. הזמינות של כלי נשק בידי מי שאינם מורשים לכך, עלולה להביא לביצוע עבירות חמורות ולפגיעה בחיי אדם, אף אם בשוגג, שעה שהנשק מונח ברכב. פוטנציאל הנזק רב בעיקר כאשר הנשק ברכב בו נמצאו אשתו וילדיו. המאשימה עתרה למתחם עונש הנע בין שנתיים ל-4 שנות מאסר בפועל. תסקיר שירות המבחן הראשון שהוגש בעניינו של הנאשם מתאר קיום קשרים שוליים. ההתרשמות שהנאשם נוקט בגישה קורבנית ומצמצמת וכן בהסתרה בנוגע לחייו. בהתייחסותו לעבירה מסר שנסע לשטחים, הרכב נותר פתוח באזור ג'נין ומישהו שרוצה להתנכל לו שם לו את הרובה ברכב והוא לא אחראי לרובה שנתפס ברכבו. שירות המבחן התרשם מאדם שחוזה משברים רגשיים ופיזיים בעקבות אובדן אמו, ולמרות זאת שמר על יציבות תעסוקתית ולהערכתם קיים סיכון לביצוע עבירות בעתיד. היות שהנאשם שלל כל צורך טיפולי, שירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית. לבקשת ב"כ הנאשם, התבקש והתקבל תסקיר משלים שעניינו יחסו של הנאשם לעבירה. אכן הנאשם שינה את עמדתו ביחס לעבירה, הפעם הוא הודה, וסיפר שהחזיק בנשק למטרת תחביב קליעה בנשק. סיפר ששהה אצל חבר ממנו קיבל את הנשק במתנה ולקח אותו כדי לממש את תחביבו. מסר שעוסק בתחביב זה באופן חוקי, אך אין ברשותו רישיון לנשק. ציין שפנה לטיפול פסיכולוגי קצר מועד. כיום הוא אינו מטופל ולא רואה צורך בטיפול. שירות המבחן שב ונמנע מהמלצה טיפולית. אף שבני משפחתו ונכבדי העדה שהעידו מעוררים אמפתיה, לא הם עומדים כיום לדין. מול שירות המבחן אין לקיחת אחריות ונראה שהוא "מספר סיפורים". לנאשם עבר פלילי לא מכביד וישן בעבירת נהיגה ללא רישיון. הנאשם לא עבר שום הליך שיקום ואינו מעוניין בשיקום אמיתי, לא לקח אחריות של ממש על העבירה ולכן אין מקום לחרוג ממתחם העונש. המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס.

11. לטענת ב"כ הנאשם, עו"ד תמי אולמן, יש להתחשב בהודאת הנאשם, בחרטה הכנה ובחיסכון של זמן שיפוטי יקר. הנאשם שהה מעל לחודש וחצי במעצר, ובעת המעצר הוא הבין שזה איננו מקומו והבין את הטעות החמורה שעשה. מדובר בתקופה קצרה ביותר של החזקת הנשק - רק באותו היום. מאז ששוחרר למעצר בית, הנאשם לא הפר את התנאים ולא חזר לסורו. יש להתייחס לנאשם כמי שאין לו עבר פלילי וזו הפעם הראשונה שבה הוא עומד לדין בעבירה כה חמורה. הנאשם שירת שירות צבאי מלא, לאחר שסיים 12 שנות לימוד, ובמסגרת שירותו הצבאי נחשב כאחד הצלפים הטובים ביותר בישראל. הוא שירת ביחידת מג"ב ביהודה ושומרון וחוזה חוויות קשות. העובדה שחוזה אובדן של חבר קרוב בזמן שירותו השפיעה עליו מאוד. הנאשם גדל בבית דתי, והוא לא מצא את מקומו במסגרת

המשפחתית בשל הנושא הדתי. אמו נפטרה לפני כ-4 שנים. היא סבלה קשות טרם מותה והנאשם שימש לה כעזר באותה התקופה. הנאשם עבר תאונת דרכים קשה בשנת 2014 והיה חסר הכרה לתקופה ארוכה בת חודש וחצי, ולאחר מכן היה כ-8 חודשים בבית לוינשטיין. מאז התאונה הוא סובל מכאבים, מטופל בתרופות, סבל מפרכוסים וכאבי ראש עזים, כך שחייו של הנאשם קשים מאוד. הנאשם נשוי ואב לילדים. עדי ההגנה דברו בשבחו של הנאשם ותארו שלקחו אותו תחת חסותם, הם משוחחים איתו, ומנסים לגרום לך שלא תהיה חזרה על המעשה. מאז ביצוע העבירה חלפה תקופה ארוכה, והנאשם חשב בכל יום על העבירה. הנאשם חבר במועדון קליעה, יש לו כרטיס מועדון ושם הוא יורה באופן חוקי. ההגנה עתרה להשית על הנאשם עונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות.

12. הנאשם טען שהוא עובד כחשמלאי. הודה בביצוע העבירה ומביע חרטה גדולה וכנה על מעשיו. הוא חבר במועדון "איירסופט" בטבריה מזה מספר שנים. מאוד מתחרט ומבטיח שזו העבירה הראשונה והאחרונה שמבצע. קיבל אין סוף אזהרות מהוריו. חי היום עם משפחתו, מכבד אותם ורוצה לשמור על ילדיו. אינו רוצה שהם ירגישו שפגע בהם.

דין - קביעת מתחם העונש ההולם

13. כתב האישום מתאר אירוע אחד, ומכאן שיש לקבוע בגינו **מתחם עונש הולם אחד**.

הערך החברתי אשר נפגע בעבירת החזקת נשק הוא הגנה על בטחון הציבור ושלומם. נשיאת נשק חם, מסוג רובה חצי אוטומטי, יוצרת סיכון שהנשק יגיע בסופו של דבר לגורמים אשר יעשו בו שימוש למטרות פסולות, פליליות או ביטחוניות, לרבות פגיעה בגוף או בנפש.

בית המשפט העליון חזר והדגיש את מגמת ההחמרה בעבירות הנשק השונות, ואת החומרה היתרה שבביצוע עבירות נשק. זאת בשל הסיכון הממשי לביטחון הציבור והפגיעה בערכים המוגנים של שלמות הגוף וחיי אדם. לאור כך, ננקטת מגמת החמרה בענישה בעבירות נשק, כך שזו תבטא באופן הולם את פוטנציאל ההרס הרב הגלום בהן. עוד נקבע כי ראוי ונכון להחמיר את מדיניות הענישה הנוהגת, זאת בין היתר כדי להיאבק בתופעה של שימוש גובר בנשק חם כאמצעי ליישוב סכסוכים. עבירות הנשק אף הוכרו בפסיקה כ"מכת מדינה" באופן אשר מצדיק החמרת ענישה בהן. מיגור תופעת נשיאת והחזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי חשוב ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה, ויש לעשות כן, בין היתר, באמצעות ענישה מחמירה (ראו למשל, דברי כב' השופט ע' גרוסקופף בע"פ 5446/19 **מדינת ישראל נ' הוארי** [25.11.19], כב' השופטים י' אלרון ומ' מזוז בע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' סובח** [5.11.19], כב' השופט עמית בע"פ 7703/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** [6.8.20], כב' השופט ג' קרא בע"פ 5330/20 **ענבתאוי נ' מדינת ישראל** [22.11.20], וכב' השופט א' שטיין בע"פ 147/21 **מדינת ישראל נ' ביטון** [14.2.21]).

בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי הפגיעה היא ברף בינוני. בהקשר זה יש לתת את הדעת לכך שהנאשם ביצע עבירה של החזקת נשק, שהעונש המרבי שנקבע לצידה הוא של 7 שנות מאסר, לעומת עבירה של נשיאת נשק שהעונש המרבי לצידה הוא של 10 שנות מאסר. מנגד, יש לתת את הדעת לכך שעסקינן בנשק מסוג רובה חצי אוטומטי, אשר החזקתו חמורה מהחזקת אקדח, וזאת בשל פוטנציאל הקטילה הרב יותר שלו. קיימת חומרה נוספת בכך שהנאשם החזיק את הנשק מוסתר ברכבו בעת שנסע ברכב עם בני משפחתו.

הנחיית פרקליט המדינה מס' 9.16 "**מדיניות ענישה בעבירות נשק ומטעני חבלה**" מיום 7.8.16, מתווה את מדיניות הפרקליטות לעתור בעבירות של נשיאת או החזקת נשק ל"מתחם מוצא" בהתאם לסוג הנשק. בעבירת החזקת נשק מסוג רובה או תת מקלע מתחם העונש המוצע הוא בין שנתיים ל-4 שנות מאסר. מובן הדבר כי הנחייה זו אינה מחייבת את בית-המשפט, ואולם יש בהנחיה כדי להצביע על מדרג הענישה הראוי בין סוגי נשק שונים ועבירות הנשק השונות.

14. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יש לתת את הדעת לכך שהנאשם נסע ברכבו עם אשתו וילדיו והחזיק ברכב רובה חצי אוטומטי עטוף בד מתחת למושב האחורי ברכב, עת שב לדבריו מביקור בעיר ג'נין שבשטחי הרשות הפלסטינית. הנאשם נעצר במחסום תאנים סמוך לעיר טייבה. פוטנציאל הנזק שצפוי להיגרם בעבירות נשק בכלל הוא רב וכולל פגיעה בגוף ובנפש. זאת בשל החשש מפני הגעת הנשק לידי אחרים שעלולים לעשות בו שימוש. יש לתת את הדעת לכך שהנשק הוחזק ללא מחסנית וכדורים, כך שלא היה זמין לשימוש מיידי. בפועל לא נעשה שימוש בנשק ולא נגרם נזק מוחשי. הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה קשורות בקשריו השוליים ולדבריו בשל רצונו לעסוק בתחביב קליעה בנשק.

15. בבחינת מדיניות הענישה הנוהגת יש לתת את הדעת למגמת ההחמרה בענישה הקיימת בפסיקת בית המשפט העליון. לעניין זה ראו את דברי כב' השופט נ' סולברג מהעת האחרונה בע"פ 5807/20 מוחמד שיבלי נ' מדינת ישראל (30.12.20):

"עבירות הנשק - חמורות מנשוא; אחריתן - מי ישורנה. ברגיל, כך נקבע לא אחת, גם אם היתה זו פעם ראשונה לנאשם שמעד בעבירות הקשורות בנשק, לא נחמול ולא נכסה עליו; נשלחו למאסר מאחורי סורג ובריח... עבירות הנשק, הריהן מכת מדינה. אזרחים רבים מקפחים את חייהם מידי שנה בעטיין, ותחושת הביטחון הכללית של הציבור - נפגעת. מערכת המשפט, נדרשת גם היא ליתן את חלקה במלחמת החורמה שמנהלת מדינת ישראל נגד מבצעי העבירות הללו, ולפיכך מדיניות הענישה מצויה במגמת החמרה".

בעניין זה ראו בנוסף: ע"פ 3793/20 מוריחי נ' מדינת ישראל (23.11.20); רע"פ 5613/20 אלהוזייל נ' מדינת ישראל (25.8.20); ע"פ 1944/20 מדינת ישראל נ' אמארה (2.9.20); ע"פ 5330/20 ענבתאוי נ' מדינת ישראל (22.11.20).

16. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשי מאסר במנעד רחב כמפורט להלן:

א. בע"פ 3632/14 אבו סבית נ' מדינת ישראל (8.12.14), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם אשר הורשע על פי הודאתו בעבירה של החזקת נשק. הנאשם נפגש עם אדם אחר וקיבל ממנו תיק גב ובו תת מקלע מאולתר ובו מחסנית וכדור בקנה. נקבע שהנאשם לא ידע על הימצאותם של המחסנית והכדור. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין שנה ל-3 שנות מאסר בפועל. הנאשם צעיר ללא עבר פלילי. על הנאשם הוטל עונש של 18 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

ב. בע"פ 3853/20 מדינת ישראל נ' אל מוגרבי (29.11.20), דחה את בית המשפט העליון את ערעור המדינה בעניינו של נאשם אשר הורשע על פי הודאתו בעבירה של החזקת נשק. הנאשם החזיק במתחם ביתו נשק מסוג רובה M16. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל והטיל על הנאשם, בעל עבר פלילי, עונש של 15 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון עמד על הצורך בענישה מרתיעה בעבירות נשק וקבע כי העונש שהוטל על הנאשם הוא מקל.

ג. בע"פ 1729/19 עבארה נ' מדינת ישראל (10.10.19) נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירה של החזקת נשק. הנאשם קיבל לידי נשק מאולתר מסוג "קרלו" שתי מחסניות וכדורים, והסליק את הנשק בביתו במשך כשלוש שנים. נאשם צעיר, ללא הרשעות קודמות נדון

ל-15 חודשי מאסר בפועל.

ד. בת"פ (מח' ב"ש) 54607-07-19 **מדינת ישראל נ' ג'בור** (12.1.20), הורשע נאשם על פי הודאתו בעבירה של החזקת נשק ואבזר נשק. הנאשם החזיק ברכבו רובה M-16 ומחסנית ריקה, כשהם עטופים במושב האחורי של הרכב. בית המשפט קבע **מתחם עונש הנע בין 20 ל-30 חודשי מאסר** והשית על הנאשם עונש של **22 חודשי מאסר בפועל** (סה"כ 24 חודשים כולל הפעלת מאסר על תנאי).

ה. בת"פ (מח' מר') 27050-03-20 **מדינת ישראל נ' גבארה** (9.2.21), הורשע נאשם על פי הודאתו בעבירה של החזקת נשק. הנאשם החזיק ברכבו תת מקלע מאולתר ובו מחסנית וכדורים. בית המשפט קבע מתחם שבין **15 ל-40 חודשי מאסר בפועל**. התסקיר המליץ על עבודות שירות. לחובת הנאשם עבר פלילי שכולל הרשעה יחידה, בגינה נדון למאסר מותנה. הוטל על הנאשם עונש של **19 חודשי מאסר בפועל**.

ו. בת"פ (מח' מר') 1106-03-18 **מדינת ישראל נ' צרצור** (17.9.18), הורשעו שני נאשמים על פי הודאתם בעבירה של החזקת נשק ואבזר נשק ובהפרעה לשוטר במילוי תפקידו. הנאשמים נסעו ברכב והחזיקו בו רובה מסוג קלצ'ניקוב ובתוכם מחסנית ריקה. הנאשם שנהג הבחין בניידת משטרה, האיץ את מהירות נסיעתו במטרה להימלט מהשוטרים. הנאשמים יצאו מהרכב ונמלטו רגלית עד שנתפסו. בית המשפט קבע **מתחם עונש הנע בין 13 ל-36 חודשי מאסר בפועל**. הנאשם 1 ללא עבר פלילי ולנאשם 2 אשר שהה בישראל שלא כדין, רישום פלילי שהתיישן. על הנאשם 1 הוטל עונש של **15 חודשי מאסר בפועל**, ועל הנאשם 2 - **18 חודשי מאסר בפועל**.

17. עיינתי באסופת הפסיקה שהגישה ב"כ הנאשם, שבה גזרי דין שבהם נדונו נאשמים בגין עבירות נשק לעונשים קלים של עבודות שירות, ואולם סבורני כי אין בפסיקה האמורה כדי ללמד על מדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות המקרה הנוכחי.

18. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), אני קובע כי **מתחם העונש ההולם הוא החל מ-15 ועד ל-40 חודשי מאסר בפועל**.

19. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים חריגה מהמתחם, לחומרה או לקולה. הנאשם לא עבר הליך שיקומי כלשהו, ואף שירות המבחן נמנע מהמלצה שיקומית.

גזירת העונש המתאים לנאשם

20. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**. במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לכך שהנאשם בן 41, נשוי ואב לשני ילדים צעירים. סיים 12 שנות לימוד ושירת שירות צבאי מלא. בשנים האחרונות חווה משברים ביניהם מות אמו ופציעה קשה בתאונת דרכים בגינה סובל עד היום מכאבים וקשיים פיזיים ורגשיים. מובן שעונש מאסר ממושך יקשה על הנאשם בהיותו מאסר ראשון ובפרט לנוכח מצבו הרפואי. הנאשם הודה בביצוע העבירה, אולם התקשה בלקיחת אחריות על מעשיו. בפני שירות המבחן תחילה הרחיק עצמו מביצועה ותפס עצמו כמי שאינו אחראי להימצאות הנשק ברכבו. בהמשך שינה את עמדתו והודה בביצוע העבירה. הנאשם שלל נזקקות טיפולית כלשהי ושירות המבחן נמנע מהמלצה שיקומית בעניינו. נתתי דעתי לדברי בני משפחתו והתרשמתי מכנות כוונותיהם לסייע בשיקומו של הנאשם. עברו הפלילי של הנאשם מינורי והתיישן זה מכבר, וכולל הרשעה יחידה בגין עבירת נהיגה ברכב ללא רישיון. הנאשם שהה במעצר לתקופה בת כחודש וחצי. מאז ביצוע העבירה חלפה תקופה של כשנה וחצי.

נתתי דעתי לכך שהנאשם עוסק בירי במסגרת ספורטיבית של מועדון ספורט אתגרי, וכי לדבריו בעת שירותו הצבאי שימש כצלף. עם זאת, אין ברשותו של הנאשם רישיון לנשק. מכאן, שבעברו עשה הנאשם שימוש כדין בנשק, ואילו החזקת הנשק שלא כדין במקרה הנוכחי היא חריגה בנוף חייו של הנאשם.

עוד יש לתת את הדעת לשיקול הרתעת היחיד בגדרו של המתחם, וזאת בשים לב לכך שהנאשם לא שולב בטיפול סביב גורמי הסיכון במצבו ולהתרשמות שירות המבחן מקיומם של קשרים חברתיים עם גורמים שוליים, היעדר כלים להתמודדות במצבי דחק וקשייו להכיר במורכבות מצבו.

בנוסף יש לתת את הדעת לשיקול הרתעת הרבים בכל הקשור בשכיחות תופעת העבירות בנשק וקביעותיו החוזרות של בית המשפט העליון באשר לצורך בהחמרת הענישה תוך מתן משקל רב יותר לשיקולי ההרתעה במסגרת מכלול לשיקולי הענישה בעבירות נשק.

יצוין כי במסגרת הסדר הטיעון טענה המאשימה לעונש ראוי של 18 חודשים, שהוא עונש אשר חורג לקולה ממתחם העונש ההולם אשר לו עתרה שבין שנתיים לארבע שנות מאסר.

21. באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש קרוב לרף התחתון של מתחם העונש, לצד עונש מאסר מותנה וקנס כספי.

סוף דבר

22. אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. **16 חודשי מאסר בפועל** בניכוי ימי מעצרו החל ביום 15.9.19 ועד ליום 29.10.19.
- ב. 10 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר כל עבירת נשק מסוג פשע.
- ג. קנס כספי בסך של 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.6.21. ככל שקיימת הפקדה בהליך המ"ת, ישולם הקנס מתוך ההפקדה, והיתרה תושב למפקיד, לאחר התייצבותו של הנאשם למאסר, בכפוף לכל הוראה חוקית.

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית הסוהר הדירים ביום 2.5.21 עד השעה 10:00, כשברשותו תעודת זהות או דרכון וגזר הדין. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפון: 08-9787336, 08-9787377.

מזכירות בית המשפט תמציא העתק גזר דין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ה אדר תשפ"א, 09 מרץ 2021, בנוכחות הצדדים.

עמוד 7

